

REPERTOÁROVÁ PŘÍLOHA AMATÉRSKÉ SCÉNY

DIVADELNÍ HRY PROVĚŘENÉ JEVIŠTĚM

V této repertoárové příloze časopisu Amatérská scéna nabízíme v pořadí šestnáctý titul z oblasti divadelních her pro dospělé, jehož kvality byly prověřeny jevištěm. Je jím hra **Lupinec & Co. Hotel Infercontinental**. Poprvé byla nastudována v autorově domácím souboru V.A.D. (Velmi amatérské divadlo) Kladno v kolektivní režii. Premiéru měla 20. října 2000. Nutno připojit, že každý dosavadní autorský počín tohoto divadelního společenství vykazoval nepochybné kvality. Zatím patrně největšího úspěchu doznala hra **Rozpaky zubaře Svatopluka Nováka**, kterou mj. nastudovalo též Divadlo ABC v Praze.

O vzniku hry **Hotel Infercontinental** píše její autoři (autor ?) s jistou dávkou autokritické nadsázky: *Premiérou práce na scénáři v podstatě teprve začaly, když byla nejdelší ze čtyř povídek rozpracována v samostatnou hru. Rekonstrukci provedla firma na obrábění divadelních her Lupinec & Co. Když se po několika reprízách ukázalo, že to byla chyba, přiklonilo se divadlo zpět k „povídkovému“ řešení a úpravu reklamovalo. Firma Lupinec & Co. ji přebrousila, nastavila, vyleštila a poslala s omluvou zpět. Povídky se v nové úpravě vrátily a vlastní Hotel byl zkrácen o několik minut a postav.* Divadlo V.A.D. slavilo s výsledkem popsaného snažení úspěchy na loňské národní přehlídce činoherního a hudebního divadla FEMAD Poděbrady / Divadelní Třebíč a bylo odtud nominováno na Jiráskův Hronov 2003. I zde patřila inscenace k vrcholům festivalu.

O autorech (autorovi) neprozradíme více, než jsme mohli připojit k otištění jejich (jeho) předchozí hry v AS 2/2003. Pseudonym **Lupinec** (celým jménem **Kazimír Lupinec**) užívá vedoucí divadelního souboru V.A.D. Kladno. Vystudoval architekturu na ČVUT. Dnes je mu 27 let, je otcem rodiny a povoláním architekt. Jako autor se spolupodílel na třech hrách V.A.D. Kladno. (**Sága rodu Rassini**, **Rozpaky zubaře Svatopluka Nováka**, **Hotel Infercontinental**) a je autorem dramatizace povídky Isaaca Bashevisa Singera **Košerák**.

Kontakty na autory a původní inscenátory her uváděných v repertoárové příloze Amatérské scény jsou k dispozici na NIPOS-ARTAMA u dr. Milana Strotzera – tel.: 221 507 956, e-mail: mistr@ipos-mk.cz.

Milan Strotzer

DRAMATURGICKÝ PENDANT

KE HŘE

HOTEL INFERCONTINENTAL

Další z textů počatý, odkojený a vyrostlý uvnitř souručenství V.A.D. Kladno se řadí do stejné žánrové kategorie jako již v AS uveřejněné **Rozpaky zubaře Svatopluka Nováka** nebo kdysi uvedený a zatím ke škodě diváků i samotného V.A.D. nezkořigovaný a nepřepřacovaný příběh o mafiánské cti a symbolu hrací kostky **Sága rodu Rassini**. Hry autorů vyrůstají z jasně definovatelných psychologicko-realistických kořenů, avšak míza stoupající kmenem textu do koruny divadelní je výrazně komediální, včetně

herních (ale i osobních) prvků mystifikačních. Dále platí, že textová podoba již obsahuje míru stylizace nadhledu, který pak při samotném provedení na jevišti umožňuje udržet diváka v sympatické smíchové hladině, aniž by se kdy sklouzlo do naturalismu (při krvavém trhání zubů), nebo do hájemství nemožné, nepravděpodobné báchorečnosti (u mýtických postav). I když by se mohlo zdát, že **Hotel Infercontinental** (už sám název je příznakový) těží z módní vlny hororu, magie a fantasy (módní proto, že současný reálný svět vyvádí kotrmelce občas k neudýchání), přesto, stejně jako u jiných her V.A.D., je pod úšklebkem skryto závažné jádro. Myslím, že se nezmýlím, když text zařadím do linie smíchové kultury putující s různě dlouhými časovými přerušeními celou historií lidstva. V tomto způsobu oslovování publika se však skrývá jisté nebezpečí a v případě uveřejněného textu by propuklo naplno v okamžiku, pokud by budoucí interpreti chtěli posílit komickou rovinu tím, že by divadelními prostředky přitlačili na bytosti z jinověta a vytvarovali je jako odlišné, místo aby posílili jejich stejnost s námi. Neboť vězte, že ony bytosti vidí samy sebe ve své vizi světa jako *lidi*, stejně jako se *lidmi* vidíme a vnímáme my. A právě tom vězí síla oněch čtyř příběhů. Nuže, jak v době historické, tak i současné, existovala a existují společenství, která sebe sama, tedy ty z jedné krve, rodiny, kmene a národa označovala za *lidi*, zatímco ostatní za *nelidi*. Vždy tu byla otázka (a vzhledem k probíhajícímu celosvětovému džihádu je přetřásána i dnes), zda je *člověkem* ta bytost, která se mu vnějšími znaky zcela podobá, ale nemyslí jako on: to jest, nevyznává stejnou etiku a estetiku, neuznává stejné právní kodexy et cetera. A právě princip vnější totožnosti, ale vnitřní odlišnosti (lidí a nelidí, světa a jinověta, pravé a kacířské víry), nabízí autorům všech uměleckých žánrů možnost, aby se pídili po smyslu bytí, po definici *člověčiny*. Aby se ptali, co se stane, když se *lidská* konzervativnost a netolerantnost, pochybně vydávaná obecně za přednost, setká s jinou rasou. Otázka se vznáší ve vzduchu od dávných časů bohů a polobohů přes pohádkové bytosti až k mimozemským civilizacím. Odpověď povětšinou bývá pro nás *lidi* nepříznivá. Ve své namyšlenosti jsme totiž slepí a hlší, přijímáme jen to, co chceme nebo dokážeme, a jinak se nás to netýká, i když všech 5 smyslů plus 6-tá intuice na nás řvou jak sirény roku 41 nad Londýnem. Není tomu jinak ani v případě textu **Hotel Infercontinental**, neboť i když se ohromně bavíme a smějeme, výsledkem je pošramocená představa, kterou o sobě lidstvo chová, což platí i v případě druhého a třetího příběhu kdy *lidé z jinověta* prohrávají, neboť narazili na *nekonformní lidské osobnosti*. Problém výhry či prohry je totiž v tom, že nekonformnost *Zahrádkáře* a *Matky* není strukturována vědomě zevnitř, ale je pouze jiným typem netolerance a omezenosti. Tolik tedy k ideovému základu v tom nejlepší slova smyslu, který je pod textem ukryt, a je zcela jedno, zda autoři V.A.D. z něho vycházeli záměrně či nezáměrně. Tolik tedy k ideji, co ponorné řece, kterou byste při inscenování měli mít na paměti, aniž byste ji jakkoli jevištně preferovali - to by dopadlo velmi špatně! Tolik tedy k ideji, která by vám měla zabránit, abyste náhodou nechtěli na jevišti vyrábět humor. Ten je v textu a tématech zakotven v hojné míře, a vy byste se měli pouze soustředit na jeho udržení ve vzduchu jako míčku v tenise. Aby se tak stalo, měli byste střídat krátké a dlouhé forehandy i backhandy, smeče i pomalé falešné obloučky. To by měla být podstata temporytmu inscenace, který nebude zrovna lehký,

neboť musíte vybudovat čtyři dramatické oblouky čtyř příběhů a ty sklenout do jednoho velkého oblouku pro celé představení. Ale není to nic strašného. A uznejte sami, kdyby to bylo snadné jako kuličky, hráli byste divadlo? Snažili byste se s námi divadlem a přes divadlo vést rozhovor? Asi ne.

Toto byl, soudím, nutný most přes rokli tématu. A nyní už povýtce konkrétně.

První poznámka zní: dejte si pozor na scénické poznámky. Zdá se, že občas došlo k přesmyčkám kdo kdy přijde a odejde a co učiní. Nicméně není to nic závažného. A velmi rychle objevíte, jak co má být.

Druhá poznámka: Jak již bylo předesláno, jedná se v podstatě o realistický text v komediálním žánru, který tak, jak je napsán, poskytuje postavám možnost jednat (verbálně a především nonverbálně), což je důležité. Jasně zájmy a cíle postav jsou vyjevo-
vané dramaticky přes motivy, takže ve výsledku je téma sdělované přes zajímavý příběh. Zajímavý díky střetu dvou světů a dále tím, že jsou zde jistá tajemství, pozvolna vycházející na světlo, přičemž zpočátku – což je rafinované – jsou postavy i diváci na jedné lodi, neboť netuší, kdo je kdo. Teprve postupně dochází k zasvěcení (zpočátku si někdy říkáme AHA, ale zcela si jisti nejsme), takže nakonec víme více než postavy a bavíme se tím, jak si kdo z nich v dané situaci poradí. Víme více než postavy z našeho světa i jiného světa, neboť i *pohádkové bytosti* jsou vyváděny z míry zcela neškodnými poznámkami *lidí* takže mají dojem, že jsou odhaleny, že dojde k jejich pronásledování, načež činí úhybné manévry vedoucí k chybám, které oprávněně vyvolávají smích a současně pochopení. Poznáváme, že byť jiní, jsou v gruntu stejní jako my (i když mají rozdílné cíle), takže máme šanci se s nimi také identifikovat, což je více než dobré. Když text čtete nebo jste viděli inscenaci V.A.D., zdá se to jasné a samozřejmé, ale vytvořit lehkouhrou, nezátěž-
kanou inscenaci dá trochu více námahy a přemýšlení. AS právem text Hotel Infercontinental otiskuje, neboť je zároveň příkladem, že v jednoduchosti je velká síla - hned raději podotýkám, že je rozdíl mezi jednoduchostí a jednoduchostí, stejně jako mezi primitivem a primitivem.

Třetí poznámka: Dalším znakem textu je jistá verbální lakoničnost, která jako prostředek vyvolává příjemné napětí, především u postav Vodníka, Polednice, Zahrádkáře, Vedoucího a Hexiny. Ta, jako jediná, má mluvící jméno navozující představu čísla 666 - jméno šelmy ze zjevení Svatého Jana - což v přenosu značí Dábla. Paradoxně groteskní je, že Hexina se stane šelmou nejen pro lidi, ale i pro své kolegy, čímž otevírá další tematický prostor, navozující shodu mezi námi a jimi (vím, že si to málokterý divák užije, ale inscenátoři by měli rozkrýt všechny stopy jako Poslední Mohykán). Především lakoničnost *bytostí* v kontrastu s umluveností *lidí* vytváří další komediální rovinu, kterou by bylo vhodné podpořit hereckými prostředky. A opět, pouze podpořit, ne tlustě obtáhnout. Stejně jako lidskou neochotu a následně neschopnost vidět evidentní znaky cizosti, a tím si na sebe připravovat past, v níž nakonec uvíznou. V absolutní rovině bytí a jeho smyslu je pak jedno, zda to bylo proto, že na někoho dolehla neunesitelná samota jako na Ženu, nebo že někteří naplno žijí přetvářkou a falešnou vírou jako Milerovi. Totéž platí i o *Upírovi*, který se uspokojí plánovaným přesunem česneku, ale zapomene na další nutnou fázi, kterou je konkrétní kolíkování záboru. Hotel Infercontinental se také řadou prvků (hrníček, kůl, prázdná postýlka, ploutve a další) posouvá do oblasti černého humoru. Ten mu výrazně svědčí, neboť se naštěstí moc neprojevuje v liniích slovního pojmenování, ale především v liniích dějových faktů, přičemž některé silné kameňáky a hlášky se dokonce tváří jako prostá reference, což zvyšuje účinek směrem k vytvoření metaforického obrazu života.

Čtvrtá poznámka: Porovnání scénografické. Výprava musí, měla by být, reálná, ale v žádném případě iluzivně realistická.

Reálnost slouží k označení prostoru ve smyslu pravděpodobné podobnosti s dneškem, k vytvarování nezbytností nutných ke hraní, a tím ke sdělení. Můžete vyjít z autory stručně popsanych prvků, nebo najít vlastní jednoduché, ale výrazně stylizované díly. Kde se co děje, kde se nacházíme, nám přece sdělíte vztahem herce k prostoru a prvkům v něm, přičemž současně tímto jednání situaci tematizujete. Dokonale iluzivní scéna by se však srazila s typem textu a výsledkem by byl ne smích, ale výsměch, nehledě na to, že přestavby mezi příběhy (i když před poslední nejspíše zařadíte přestávku) musí mít spád, a každá vteřina navíc rozkládá divákovo zaujetí.

Pátá poznámka: Jelikož je zřejmé, oč v kterém příběhu jde a jak je to provedeno, budou dramaturgicko-režijní poznámky stručné.

U *Vodníka* bychom měli být po dlouhou dobu v nejistotě, i když dešifrujeme hrníček s pokličkou a nutnost stálého přísunu vody. Ve vnímání bychom měli být v situaci *Ženy*, která má svůj cíl, jemu vše podřizuje, v jeho duchu všechny znaky a příznaky čte a také podle nich jedná, až do konečného splynutí duší. Pozor v závěru na typ šera, tmy, či plného světla, ve kterém *Vodník* odnáší *Ženu* do koupelny, neboť se má vyvolat pocit, že půjde o milostný akt, i když mnozí v sále už budou vědět své. Do téhož světla či tmy potom *Vodník* vstupuje (podle světla i typ pohybu) a odnáší si hrníček na dušičku. Neuspěchat ani nenatahovat, ale hlavně nepopisovat, aby jako každý věděl, oč jde. Chápejte, *Vodník* pouze vykonal svoji práci a teď ji završuje. Hrníček je poslední hřebík do police, na kterou uloží své dílo.

U *Polednice* se zdá, že by nic nemělo ohrozit zdánlivě bakalářský typ příběhu o asociální matce. První, co musíte vyřešit, je reakce na text, že „... když bude zlatíčko brečet, tak si ho teta odnese...“, neboť určitě nastane reakce *Polednice* směřující k znejistění, takže půjde o podobu a sílu impulsu. Navíc je to signál pro diváky, a ten by neměl být – i když už tuší – jednoznačný. Pouvažovat musíte nad odchodem *Polednice* bez dítěte, zda má vyznít v tom smyslu, že v postýlce skutečně nikoho nenalezla. Spíše situaci stavět tak, že hledá, ale v tom nepořádku, v kupě věcí, kterými matka miminko zahlcuje, aby ji nevyrušovalo, se jaksi dohledat nemůže. Zároveň by už už mohla být při únosu přichycena, a tak prchá. S tím souvisí i zděšení *Matky*, že dítě pryč, a potom velká úleva, že ne, že je jenom blbá!

U *Upíra* (jen zdánlivě vybočuje z řady dávných českých pohádek) je důležité pozvolné narůstání chápání této postavy co se to tady prodráku děje ale i pozvolné dešifrování diváků, o koho se jedná. Upíra skoro (ale jenom skoro) nikdo nečeká až do okamžiku, než padne slovo česnek, a potom přijde poznání skokem, tedy silnější úder. Úlevný, osvobozující pro hlediště, zděšený, smrtelně atakující pro jeviště. Nejpodstatnější však bude nalézt motiv pro *Manželku* v samém závěru, kdy žádá manžela, aby vytáhl kůl, a my mohli zjistit, že zabili upíra-krtka. Autoři to v textu nijak neřeší, takže nalézt důvod, divadelně dějový důvod, proč musí jít kůl ven. *Manželka* musí nejspíše nonverbálně sdělit, že se třeba kývá, že nedrží v zemi, bolí ji ruce a musí si přehmátnout, má strach, aby nebyla udeřena, prostě motivovat, proč pustí kůl a ten padne ... jak vám to vzhledem k celkovému provedení situace vyjde. Jen musí být zřejmé, že jinak to ani být nemohlo, že vytažení kůlu je následkem dějů předchozích, a ne proto, že to autoři předepsali, aby mohl příběh skončit.

U *Hotelu Infercontinental* budete mít úkol nejtěžší. Už víme mnohé a tušíme ještě více, takže jste v situaci jako při realizaci Pašijových her. Všichni vědí Co a Proč se stane, a jediné, co diváky zajímá je, Jak se to stane. Dále jde o příběh nejrozsáhlejší, tudíž oblouk napětí musí být důslednější. Nejprve drobnosti. V textu jsou scénické poznámky o reakcích *dáblů* na jména manželů a vůbec na všechna pojmenování ze sféry religiózní a nebeské. Ovšem ne všude jsou předepsány, ale zřejmě nejde o záměr, pouze o opomenutí.

Samozřejmě nemohou mít vždy podobu tance svatého Víta nebo kómatu, takže dbejte na škálu reakcí (drobné zachvění je často více než křeč), aby měly význam vůči hodnotě pojmu i vůči okamžiku v časoprostoru příběhu. Otázkou též je, zda má *Vedoucí* při kontrole jídla nabodávat na šroubovák knedlík. Je to sice jeho univerzální nástroj a přístroj analýzy jevů, ale působí to neústrojně a nepřistojně – takže spíše najít jiný důvod, aby výtah zahřměl výstrahu. *Hexina* říká: Errare humanum est (Chybovat je lidské), přičemž v hledišti bude latině rozumět tak jeden člověk. Ovšem o tom to není, ale jak předepisují autoři, situace je o tváření se, že víme, abychom nebyli za blbce, což je zároveň celý život *Milerů* (a nejen jejich) v kostce. Netlačit, ale ani nezahodit, diváci musí vědět, že nikdo (ani lidé, ani bytosti) neví, co ta glosa znamená, a tím si oddechnou, že v té omezenosti nejsou sami – je to zároveň docela prima divadelní špílec. Důležitá je opilecká scéna. Dejte si pozor nejen na to, že opilost se nehraje v potáčení, ale ve snaze neupadnout, nedat najevo, že jsem opilý, i když se kácím na stoly a říkám nepřistojnosti. Problematický je totiž především přechod do opilosti v okamžiku, kdy *d'áblové* začínají hrát La Palomu a oba *Milerové* počnou vyvádět a odvazovat se, neboť do toho se vrací motiv smlouvy, završený ztrátou jakéhokoli respektu, což se projevuje demolováním hotelu a nadáváním personálu. Konec situace, vystřízlivění jako reakce na fakt, že by mohli být z hotelu vystěhováni (rub situace vyhnání z ráje!) už je reálný, uvěřitelný a proveditelný. Pobožnůstkáři se nechali zkorumpovat přepychem, což je skvělý obraz naší reálné politicko-společenské scény. Jistě, o tom se nehraje, ale okamžitě to divákovi naskočí. Takže opilost si připravit nejlépe v hedvábných rukavičkách. Vítězství *Hexiny* a předávání sukýnky *Recepčnímu* plus převlékání kostýmů a předávání postů nás opět uvádí do souvislostí obou světů, čímž je na textu dokladováno myšlení divadlem a myšlení o divadle dneška. Víte, v tomto posledním příběhu nejde jen o získání duší, ale je to zápas dvou světů, skutečný střet o životní prostor, a současně je to zápas uvnitř obou světů, kdo čeho dosáhne a jak. Tento fakt je v textu obsažen nepřímo, tím myslím, že pod textem plyne nečekaně tiše, a o to nebezpečněji, a přesně tak by měl i vyznít. Ne prvoplánově, spíše ztajeně, ale když si dáte při inscenování dobrý pozor, je to přesně ta skrytá motivace jednání všech zainteresovaných, onen podtext, který vám umožní nejen dramatický oblouk sklenout, ale udržet ho v neustálém napětí a křehce průzračný, jako by byl z křišťálu.

Závěrem nutno připomenout, že jde o čtyři příběhy, čtyři oblouky, které se musí divadelně vystavět samostatně, a dohromady pak z nich tvarovat oblouk pátý, který inscenaci drží pohromadě, aby nešlo o pouhé fragmenty (neměl bych to vůbec napsat, ale když budou ty čtyři fragmenty dobré, díky za to). Ovšem čtyři oblouky nemají jako celek podobu horizontální mostní vozovky, po níž se sune parovlak. Kdepak, nad čtyřmi oblouky se klene parabolická vozovka tématu, tedy příběh pátý, celkové vyznění. Vznešeně lze říci, že jde o rozvinutý pentagram, přičemž z jednoho úhlu pohledu uvidíte tvář Dábla, z druhého úhlu tvář Mesiáše. Já vím, že to poněkud zavání konstrukcí, ale kdesi to tam také je. Mně osobně při četbě textu najednou přepadla podivná chvilka nejistoty, jako by do pokřiku přeodvážných investigativních tývých reportérů náhle problikl minimalistický šot zahuštěný bluesovou atmosférou. V něm, v naprosté pohodě, sedí Bůh & Lucifer, mastí jednadvacet, a jen tak mimochodem prohodí ven z obrazovky cosi jako: *Hej, vy paka jedny, tohle je poslední varování. Koukejte si to přebrat, než si zas do hlavy pustíte kdejaký sajrajt. Že se vám to zdá přehnané? Inu, jestliže v tomto státě může za jeho občany do Evropského parlamentu zcela oficiálně kandidovat Viktor Kožený s vlastní stranou, o jiných politických a ekonomických bankrotářských esech ani nemluvě, tak bych řekl, že jsme to varování nejspíše prošvihli.*

V tom případě: **God save us & Hotel Infercontinental!**

Vladimír Zajíc

LUPINEC & CO.

HOTEL

INFERCONTINENTAL

ŽENA

MUŽ

-

MATKA

SOCIÁLNÍ PRACOVNICE

-

ZAHRÁDKÁŘ

MANŽELKA

REALITNÍ AGENT

-

RECEPČNÍ

VEDOUcí

HEXINA

MILER

MILEROVÁ

I.

(Na scénu vběhne v zástěře, doprostírá stůl, ještě odbíhá pro svícen, zapaluje svíčky, zazvoní zvonek, ŽENA jde otevřít. Ve dveřích stojí MUŽ. Má kabát. Je oblečen nic moc, do podzimních barev.)

ŽENA: Jindřichu!, Pojd' dál. Pojd'. Stýskalo se ti?

(MUŽ většinu replik říká po krátké pauze, vyplněné snad přemýšlením. Jeho úsporná gesta a minimalistické bezemocionální výrazy kontrastují s nadšením ŽENY.)

MUŽ: Hm.

ŽENA: Mě taky! Já jsem tak ráda, že jsi přišel. Celé ty tři dny jsem se těšila na tenhle náš večer.

(MUŽ má ruku za zády, vytáhne jako květinu doutníky a rákosí. To ŽENU trochu zarazí, jako i další jiné věci a odpovědi, ale vždy se hodí do nové pohody a mluví nadšeně dál.)

ŽENA: To je pro mě? Tak děkuju... Posad' se, Jindřichu, já zatím přinesu vázu.

(MUŽ se posadí.)

ŽENA: *(Přijde.)* Sundej si přeci ten kabát. *(Sundává mu kabát a odnáší.)* A ty rukavice. *(MUŽ schová ruce mezi stehna.)* Jindřichu... ale... přece tady nechceš celý večer sedět v rukavicích?!...

MUŽ: Zima.

ŽENA: Zima?... No, vlastně máš pravdu. Je skoro konec září

a oni ještě nezačali topit. Tak, co jsem to chtěla. Už vím. Tak, Jindřichu, dávej pozor. Uvařila jsem ti svíčkovou s knedlíkem a rajskou. Tak co si vybereš?

MUŽ: *(Tentokrát se rozmýšlí relativně dlouho.)* Rybu.

ŽENA: Ale rybu... tu nemám. Leda by tam zbyl ještě kousek makrely... Ale já jsem se vařila s tou svíčkovou, tak dáš si jí?

MUŽ: Hm.

ŽENA: Tak chvilíčku. *(Odejde.)*

MUŽ: S rybou. *(Vrátí se.)*

ŽENA: Jindřichu. To chceš tou mojí výbornou svíčkovou polejt ten zbytek makrely, kterej mám od středy v ledničce? *(MUŽ provinile přikývne, začíná mít problémy s dechem.)* Ty máš ale chutě. *(ŽENA odejde.)*

MUŽ: *(MUŽ se dusí.)* Vodu!

ŽENA: *(z kuchyně)* Ale prosím tě! Dneska budeme pít víno.

MUŽ: Umejt!

ŽENA: Aha, koupelna je naproti. *(MUŽ odbíhá do koupelny.)* Trochu zlobí odpad, ale na to by ses mi potom mohl podívat. *(Je slyšet cákání, MUŽ vchází osvěžen, mezitím stále mluví ŽENA a komentuje přípravu jídla, pak přichází a nese talíře.)* Tak, tady to je. *(MUŽ se chopí vidličky.)* Počkej! Ještě si připijem. No - jestlipak víš, co dneska slavíme? *(pauza)* No, co je dneska za výročí?

MUŽ: Dušičky...

ŽENA: *(ŽENU to zarazí.)* Ale, jdi, prosím tě, dušičky...! No dneska je to přece přesně týden, co jsme se seznámili. Když si vzpomenu, jak mě Lída zrazovala od toho, abych se ozvala na ten inzerát. Prý, že nevím do čeho jdu... a vidíš, jak nám to spolu klapě. Taky, jak bych nemohla odpovědět na tak krásnej inzerát. *(Zasní se.)* Hledám lidskou duši, která se mnou bude putovat do mých hlubin...

(MUŽ vyndá hrneček a postaví ho před sebe na stůl.)

ŽENA: Jé, to je pro mě? K tomu výročí? Děkuju, Jindřichu, já věděla, že nezapomeneš. *(Dá mu pusku na tvář, MUŽ se štítí a odtažuje. ŽENA hrneček úhledně postaví před sebe a dá se do jídla. MUŽ dál štrachá v tašce a v zápětí položí na hrneček ještě pokličku.)* Aha! Hezký. *(MUŽ se v jídle nimrá, seškrabuje omáčku. Pak má problémy s dechem, odbíhá do koupelny.)* Jindřichu, tobě je špatně? *(Jde za ním, pak si uvědomí, jestli to není z jídla, jde k jídlu, přičichne, ochutná, vtom stojí znovu v dveřích MUŽ.)* Ale ta makrela je snad ještě dobrá... *(MUŽ si znovu sedá.)* Už je ti dobře?

MUŽ: Hm.

ŽENA: Jindřichu, vždyť ty jsi tady všude nakapal... No a podívej, jak jsi se tam zmácel. Teda inzeráty máš krásný, ale někdy jsi jak malý dítě *(Ždíme mu „šos“, MUŽ má problémy s dechem, odstrkuje ji, ŽENA se nenechá a leze na MUŽE, svádí ho.)* Jindřichu, víš, já bych taky chtěla mít dítě! *(MUŽ se vytrhává ŽENĚ a běží do koupelny.)* Jindřichu, kam běžíš? Do koupelny? Aha, ano. Tak se umej, já se zatím taky připravím.

(ŽENA: se jde chvatně připravit. Sedne si zády ke koupelně, porozhalí se a čeká. Vchází MUŽ. Pomalým a zlověstným krokem jde k ŽENĚ. Když stojí za ní, chce na ní vztáhnout ruce.)

ŽENA: *(náruživě)* Zhasni. *(MUŽ se nerad vrací a sfoukne svíčku, tma, nebo šero.)* A teď pojď ke mně, Jindřichu. Chci abys věděl, že jsem celá tvoje. *(MUŽ jde k ŽENĚ.)* Obejmi mě.

Je! Ty máš ale legrační ruce. Pojď. Ale copak... kam mě to neseš?

MUŽ: Koupel.

ŽENA: No ano! Ano, dáme si společnou koupel!

(MUŽ odnáší ŽENU do koupelny. Z koupelny je slyšet mohutné cachtání, pak bubláni, zvuk vypouštějící se vany a nakonec kapání vody, během kterého se MUŽ vykloní na scénu pro hrneček. MUŽ zachází, kapání vody utichá.)

(Hudba, setmí se, MUŽ, SOCIÁLNÍ PRACOVNICE, REALITNÍ AGENT a PERSONÁL přestaví scénu.)

II.

(Brečí dítě, scéna se pomalu rozsvěcí, přichází MATKA, brečí dítě, MATKA nese spoustu tašek s nakoupeným oblečením, korbičku od kočárku a telefonuje.)

MATKA: *(Strídavě do telefonu a k dítěti.)* Ahoj, zlatíčko! No nebreč! No, už jsem doma. Nebreč, máma už je doma. Tam ti byla fronta! No to víš, že jo. *(Korbičku a část tašek postaví matka před postýlku, zbytek u kuchyňské linky, rychle si zapálí.)* Tak, počkej, počkej, on mi tady hrozně řve, já mu musím něco dát... co ti máma koupila... co ti máma koupila... tady! Šusty šusty! Šusty šusty! *(Hodí do postýlky čínskou polívku, dítě utichne.)* Tak. To už bude dobrý... hele... krásný tričko jo... večer ti ho ukážu... *(atd. - improvizace.)* Ty vole, to už je tolik, jo, tak já mu musím udělat něco k jídlu... počkej, tady... *(Vyndá druhou polívku a čte si návod.)* to se snad jenom zaleje, ne? *(Zazvoní zvonek.)* Hele, mě tady někdo zvoní. Ty jo, vona snad přišla o hodinu dřív! Brnkni potom, jo? Pa. *(Chaoticky uklízí, korbičku od kočárku šoupne pod postýlku, tašky také někam uklidí, rozhání kouř.)* Do prdele, do prdele. *(Jde otevřít.)*
SOC. PRACOVNICE: *(ještě v zákulisí.)* Vy jste mě neslyšela?

MATKA: Jo, slyšela, ale vy jste...

SOC. PRACOVNICE: Ano, jsem tu za kolegyni.

MATKA: No, pani Vondráčková chodila až po obědě...

(MATKA ještě nenápadně douklízí. SOC. PRACOVNICE se zadívá směrem k postýlce, pak je vyrušena pozorností vrátivší se matky.)

SOC. PRACOVNICE: Vy kouříte?

MATKA: Ne, to asi Jirka to tady zahulil...

SOC. PRACOVNICE: To je otec dítěte?

MATKA: *(pauza)* Posadíte se?

SOC. PRACOVNICE: Kolegyně vám jistě říkala, že v místnosti, kde dítě spí, máte větrat. *(Prochází se po místnosti, podívá se na nudle na lince.)* To chcete vařit dítěti?!!!

MATKA: Ne, sobě... No, tak, zlatíčko nebreč. Jestli budeš řvát, tak si tě teta veme! *(Smích, SOC. PRACOVNICE ztuhne a zpraží MATKU pohledem. Pak jde ke stolu a vyndá si sešit.)*

SOC. PRACOVNICE: A co chcete vařit dítěti?

MATKA: On už měl. Nějakou kaši... Nedáte si kávu?

SOC. PRACOVNICE: Jakou?

MATKA: Instantní.

SOC. PRACOVNICE: *(SOC. PRACOVNICE si píše a říká si pro sebe.)* Instantní kaši. *(MATKA hledá kávu, SOC. PRA-*

COVNICE se blíží k dítěti a prohlíží si ho.) Jaký... má dítě... pitný režim?

MATKA: Režim? (*SOC. PRACOVNICE přistižena v zájmu MATKOU*)

SOC. PRACOVNICE: Pitný!

MATKA: Ježíš, napít! Já mu dám. To on pije! Jé, on pije! To byste koukala, čajičky, vodu, limonády, šumák, no... ale to kafe nemám...

(pauza)

SOC. PRACOVNICE: A sousedka?

MATKA: Sousedka?

SOC. PRACOVNICE: Tu kávu...

MATKA: No, ta by mohla... Tak chvíličku. (*MATKA jde pro kávu. SOC. PRACOVNICE se rozhlídne, jedním skokem je u postýlky i s velkou taškou. Když se natahuje pro dítě je přistižena přibíhající MATKOU. Uskočí a dělá jako by nic.*)

SOC. PRACOVNICE: To je dítě?

MATKA: Dítě? No... to je dítě... *(pauza)* Ale půjčila mi čaj. (*Jde vařit čaj.*)

SOC. PRACOVNICE: Kde má dítě věci?

MATKA: No, v ložnici, něco tady, něco na sobě *(smích)* ... ale to už jsem všechno ukazovala pani Vondráčkovy. (*SOC. PRACOVNICE ji přesto zatlačuje do vedlejšího pokoje a sama zůstává, připravuje se znovu, že v rychlosti vezme dítě... Vtom zazvoní MATCE telefon. Ta přibíhá a ani SOC. PRACOVNICE nevidí. Zvedne ho a pak se obrací s omluvným gestem k SOC. PRACOVNICE.*) Urgentní...

SOC. PRACOVNICE: *(Tuše příležitost, pobízí MATKU se strojeným úsměvem k telefonování.)* Ale jistě, samozřejmě...

MATKA: Tak povídej... (*MATKA poslouchá a hned z kraje telefonátu si zapálí. Z jejích občasných vět je poznat že jde jen o drby. SOC. PRACOVNICE jde opatrně krást dítě. Rozevře tašku, pomalu vyndává z postýlky polštáře. Nemůže dítě nahmatat. Přestane pohledem fixovat MATKU a čím dál zběsileji se přehrabuje v postýlce a vyhazuje z ní plyšáky a další věci. V ruce jí zůstane jen čínská polévka. SOC. PRACOVNICE je konsternovaná a hledí na MATKU. Ta je zabraná do telefonátu, právě zalila čaj a jde ho dát SOC. PRACOVNICE na stůl, při zpáteční cestě se od srdce zasměje.*)

MATKA: ... ukradli, jo! No, to je bomba... (*SOC. PRACOVNICE konsternovaně vycouvá z bytu.*) no to mi večer řekneš... jo, von tady dvě hodky vydrží. Hm. Tak pa. Jo a dík za ten čaj. Hm. Čau, čau. (*MATKA odloží telefon a rozhlédne se po bytě.*) Pani už odešla?... A co to... To si tady takhle vyházel, jo!?... No, ty mrško... (*Vrací polštáře do postýlky, podobně, jako SOC. PRACOVNICE si všimne, že dítě není, hledá ho, vyhazuje polštáře, když zjistí, že není dítě v postýlce, vytřeští oči, jako když jí došlo, že SOC. PRACOVNICE dítě odnesla. Vtom se ozve brekot dítěte. MATKA si uleví a plácne se do čela.*) Máma je blbá! (*Jde vyndat korbičku zpod postýlky.*) Máma tě tam zase zapomněla! (*Bere si dítě do náručí, odchází, stmívá se.*)

(Hudba, setmí se. MUŽ, SOCIÁLNÍ PRACOVNICE, REALITNÍ AGENT a PERSONÁL přestaví scénu.)

III.

(Je téměř ještě tma, na scéně je jen velký kámen, přichází ZAHŘÁDKÁŘ v pracovním oblečení a s rýčem.)

ZAHŘÁDKÁŘ: Tak, pojď, (*Přichází MANŽELKA v kostýmu a zakrývá si dlaněmi oči.*) Ještě kousek, tak, ještě, tak ... a můžeš. (*MANŽELKA si odkryje oči, očekávání se mění v překvapení a zklamání.*) Tak. To je, vid'! ... Co tomu říkáš?

MANŽELKA: Rudolfe, ty snad nejsi normální.

ZAHŘÁDKÁŘ: To je krása, co? Hotovej Eden.

MANŽELKA: Tohle? Ty kopřivy?

ZAHŘÁDKÁŘ: Ale prosimtě, kopřivy, to se vytrhá. A támhle ty díry, to se všechno zaveze ...

MANŽELKA: Kdo to vytrhá? Kdo to zaveze? Vždyť si říkal, že jsi koupil něco, kde budu odpočívat.

ZAHŘÁDKÁŘ: Já jsem říkal „rekreovat“, Liduško. Vždyť je to úžasný. Liduško... (*Spěšně přichází REALITNÍ AGENT, když si jich všimne, nemá za co by se schoval, postupně je upoután rozhovorem.*)

MANŽELKA: Rudolfe, já jsem vstávala ve čtyři ráno.

ZAHŘÁDKÁŘ: To abysme tady něco stihli. Víš, co je tu práce?

MANŽELKA: Tak aspoň počkej, až bude trochu víc vidět.

ZAHŘÁDKÁŘ: No, dobře, ale sazenice připravit můžeš, ne?

MANŽELKA: Ty se mi snad zdáš.

REALITNÍ AGENT: Dobré jitro. (*Vystupování REALITNÍHO AGENTA je kultivované, až aristokratické.*)

MANŽELKA: *(Lekne se.)*

ZAHŘÁDKÁŘ: Počkej. Vy budete asi z té reality.

REALITNÍ AGENT: *(pauza)* Ano... z reality.

ZAHŘÁDKÁŘ: Koukám, taky ranní ptáče. My jsme vás čekali až kolem poledního.

REALITNÍ AGENT: Já jsem takhle zvyklý. Takže vy to tu chcete koupit.....Že?

ZAHŘÁDKÁŘ: Co se divíte? Snad už jsme se s kolegou dohodli. Budeme tu mít zahrádku.

REALITNÍ AGENT: Zahrádku... Ale to by nebylo nejmoudřejší. Je to tady všude poddolované. (*Ukazuje směry štol, které se kříží pod kamenem.*) Tak, tak a hlavně tady. Snad prý i nějaké podzemní chodby...

MANŽELKA: Že jo! Dyt' je to tu samá díra. Rudolfe ty si fakt blázen. (*ZAHŘÁDKÁŘ a MANŽELKA se prou.*)

REALITNÍ AGENT: Kdybyste chtěli, mohl bych vám nabídnout něco lepšího. Třeba u Berounky.

MANŽELKA: Jo!

ZAHŘÁDKÁŘ: Tak to se budete divit, ale já bych nic lepšího ani nechtěl. Když člověk přijde k hotovému, tak z toho nemá takovou radost. Ale s tímhle, s tímhle se člověk musí tak nějak porvat. Podepíšeme to.

REALITNÍ AGENT: Počkejte! Já mám pocit, že vaše paní se tu necítí moc bezpečně... (*REALITNÍ AGENT se jako lekne čehosi vzadu.*)... Slyšela jste to...?!

MANŽELKA: No, něco jsem zaslechla... (*REALITNÍ AGENT se lekne něčeho z druhé strany.*) Rudolfe, tady je to fakt divný.

ZAHŘÁDKÁŘ: Ale prosimvás, znáte ženský...

REALITNÍ AGENT: No....Musím přiznat, že ani já se tu necítím moc bezpečně...

ZAHŘÁDKÁŘ: Podívejte se. Až tady bude lehátko, slunečník, tady náká jednoduchá chatka, jo, a teďkon tady: rajčata...

pórek... cibule... a k tomu šutru... (*REALITNÍ AGENT strne.*)
k tomu dáme česnek.

REALITNÍ AGENT: Česnek?! (*REALITNÍ AGENT zděšen.*)

MANŽELKA: On se může po česneku utlouct.

REALITNÍ AGENT: Ale... ten bych sem rozhodně nedával. Řádí tu prý nějaká česneková plíseň, to vám klidně zlikviduje celou úrodu.

ZAHRÁDKÁŘ: Ale pane, na to jsou dneska postřiky.

REALITNÍ AGENT: A tak - proč zrovna sem. Proč ne jinač, že?

ZAHRÁDKÁŘ: A kam jako?

REALITNÍ AGENT: Tam.

ZAHRÁDKÁŘ: Tam bude pórek.

REALITNÍ AGENT: No a proč neprohodit pórek s česnekem. Vždyť je to skoro to samé.

ZAHRÁDKÁŘ: No, to teda není. Na pórek je tam moc sluníčka. (*Zamyslí se.*) Leda... bysme šoupli mrkvičku.

REALITNÍ AGENT: To je nápad! Posuneme mrkvičku! (*Položí si kufřík a kombinuje.*) Takže: mrkvičku vyměníme za květák, ten dáme sem, sem dáme rajčátka, na místo rajčátek přesuneme pórek, a tím se nám tady krásně uvolní místo na česnek.

(*REALITNÍ AGENT: je spokojen, že se mu vše podařilo vyřešit.*)

ZAHRÁDKÁŘ: (*Přemýšlí.*) A jak to řeší cibul?

REALITNÍ AGENT: Cibul?!... No, tak třeba sem?

ZAHRÁDKÁŘ: Tam jsou rajčata.

REALITNÍ AGENT: Tak tam.

ZAHRÁDKÁŘ: Tam bude chatka!

MANŽELKA: (*Drží rozčilujícího se ZAHRÁDKÁŘE.*) Nerozčiluj se, Rudolfe... znáš se...

REALITNÍ AGENT: (*Hlesne poslední možnost.*) A tam?

ZAHRÁDKÁŘ: Tam už to není naše. (*ZAHRÁDKÁŘ se rozčílí.*) A co se mi do toho vůbec serete! Děláte mi v tom akorát bordel! Tady bude mrkev, tady květák, rajčata, cibul, pórek a česnek. (*Zeleninu v rozčilení jmenuje v chaotickém pořadí, pouze místo pro česnek ukáže původní. REALITNÍ AGENT zdrcen, navíc s nelibostí sleduje oblohu.*)

MANŽELKA: A lehátko?

ZAHRÁDKÁŘ: No támhle!

REALITNÍ AGENT: Ano! Lehátko! Já myslím, že by tu vaše paní měla mít lehátko. Tady je jediné slunné místo... (*pauza*)

MANŽELKA: Pán má pravdu. Bude tady lehátko. Česnek může být klidně támhle.

ZAHRÁDKÁŘ: (*pauza*) Pro mě za mě... (*REALITNÍ AGENT si oddechne.*)

REALITNÍ AGENT: Tak to jsem rád, že jsme se dohodli. Tady lehátko, česnek tam... Už je dost hodin, budu muset.

ZAHRÁDKÁŘ: Moment. Tu smlouvu!

REALITNÍ AGENT: Ano... jistě (*Dělá, že hledá v kufříku.*)

MANŽELKA: Křížek! Musela jsem ho tam někde ztratit!

REALITNÍ AGENT: Tam?! (*Všichni se rozeběhnou ke kamenu.*)

ZAHRÁDKÁŘ: Proboha už zase! A kterej?!

MANŽELKA: Ten stříbrnej. Ten velkej.

ZAHRÁDKÁŘ: A jseš si jistá, žeš ho měla?

MANŽELKA: Stoprocentně! Přetrhl se mi řetízek. (*MANŽELKA leze po čtyřech a hledá řetízek, ZAHRÁDKÁŘ chaoticky chodí kolem kamenu.*)

REALITNÍ AGENT: Tak hledejte, přece ho tam nenecháte!

MANŽELKA: (*Přestane hledat a jde uraženě na druhou stranu.*) Tys ho určitě zahamtal do hlíny.

ZAHRÁDKÁŘ: To ho musíš taky všude tahat.

REALITNÍ AGENT: Hledejte, už se rozednívá!

MANŽELKA: Tak ti pěkně děkuju.

ZAHRÁDKÁŘ: Ježíš, a jak jsem to měl vědět asi!

MANŽELKA: Tak koukám, ne!

ZAHRÁDKÁŘ: Tak nakonec je to vlastně moje chyba. Já jsem ho ztratil. Ty né...

MANŽELKA: Ty mi teda piješ krev!

REALITNÍ AGENT: Tam se něco leskne...

MANŽELKA: Je, to je on. Děkuju. Vy jste poklad. (*Ukazuje mu ho, REALITNÍ AGENT uskočí.*) To se mi ulevilo.

REALITNÍ AGENT: Mě taky... Pořádně si ho schovejte. Tak teď už ale opravdu musím. Nashledanou.

ZAHRÁDKÁŘ: Moment! Tu smlouvu!

REALITNÍ AGENT: Víte, já ji asi nechal v kanceláři. Podepíšeme to zítra. (*Odbíhá.*)

ZAHRÁDKÁŘ: No... tak dobře... tak stačí zejtra.

MANŽELKA: Si sem půjdeš sám, já už takhle brzo nevstávám.

ZAHRÁDKÁŘ: (*Měří si MANŽELKU otráveným pohledem.*) Víš co? (*dlouhá pauza*) Vykolíkujeme to tady.

(*Odchází a vzápětí přináší palici a dřevěný kůl.*)

ZAHRÁDKÁŘ: Pocem, podržíš to. (*Chce zatlouct kůl těsně za kámen. MANŽELKA drží kůl, ZAHRÁDKÁŘ se napřahuje palicí.*)

MANŽELKA: Rudolfe?! Vidíš na to dobře?

ZAHRÁDKÁŘ: Prosimtě. (*Tluče.*) Za deset, patnáct let se tady vocaď nebudeš chtít ani hnout.

MANŽELKA: Počkej! Rudolfe! Vyndej to! (*ZAHRÁDKÁŘ vytáhne kůl.*) Fuj! To je krev! (*MANŽELKA utíká pryč.*) Tady už nebudu ani minutu!

ZAHRÁDKÁŘ: (*Prohlíží si zkrvavený kůl.*) Počkej! (*Jde za ní.*) To jsem asi trefil krtka...

(*Hudba, setmí se. MUŽ, SOCIÁLNÍ PRACOVNICE a PERSONÁL přestaví scénu. Ocitáme se v recepci hotelu, které vévodí výtah. RECEPČNÍ zůstává, jen se schová za recepční pultík.*)

IV.

(*MILEROVI přichází ze sálu na podium a chvilku užasle obdivují a prohlížejí si scénu. Zpoza recepce se objeví RECEPČNÍ.*)

RECEPČNÍ: Vítejte! Vidím, že se vám náš hotel líbí.

MILER: Dobrý den.

MILEROVÁ: Dobrý den.

MILER: Promiňte, nečekali jsme takový luxus.

RECEPČNÍ: Drahý pane, toto je třináctihvězdičkový hotel.

MILER: Třinácti... Ale zvenku to vypadá tak na jednu...

MILEROVÁ: ... neuražte se, ale spíš na půl hvězdičky...

RECEPČNÍ: Nepotřebujeme krásnou fasádu, ještě by nám

tam venku stály fronty. A řekněte - co bychom to byli za podnik, kdybychom vás nechali čekat ve frontě?

MILER: No, vlastně...

RECEPČNÍ: Teprve když zákazník vstoupí, zalije ho lesk všech těchto krásných věcí. Výtah – luxusnější už ani být nemůže. Podlahy jsou ze vzácného afrického mramoru, stejně tak jako obklady, ale jiný odstín, jak vidíte. V rozích těch dlaždiček jsou smaragdy. Je to tak veselejší. *(MILEROVI jsou upoutáni lustrem. Stojí pod ním a se zakloněnými hlavami si ho prohlížejí.)* Křišťálový lustr. Ten kámen uprostřed je ovšem dýmant. *(MILER pustí v opojení kufr RECEPČNÍMU na nohu.)*

MILER: To je tedy macek...

RECEPČNÍ: Ne, to není Macek. To je „Hvězda jihu“.

Dvěštosmdesátdevět karátů, drahý pane.

MILER: Dvěštosmdesát...

RECEPČNÍ: Všechny kovové doplňky, jako kliky, panty u dveří a podobně jsou...

MILEROVÁ: Pozlacené.

RECEPČNÍ: Zlaté. Zlato... zlato... zlato... *(Vstoupí VEDOUCÍ.)*... pan vedoucí... zlato.

(VEDOUCÍ, podává MILERŮM ruku. MILEROVÁ má stisk jako leklá ryba, MILER zas přehnaně srdečný a pevný.)

MILEROVÁ: Svatoslava Milerová, těší mě. *(VEDOUCÍM projede sotva znatelná křeč.)*

MILER: Bohumil Miler. *(VEDOUCÍM projede znatelnější křeč.)* Tak my se rozloučíme.

(VEDOUCÍ zastoupí MILERŮM cestu a vysílá signál RECEPČNÍMU.)

RECEPČNÍ: Copak? Nelíbí se vám tu?

MILEROVÁ: Ale pane recepční, takový hotel je pro prezidenty nebo pro filmové hvězdy.

MILER: Mysleli jsme, že to tu bude levné...

RECEPČNÍ: A kdo říká, že není. *(VEDOUCÍ odchází.)*

Schválně, tipněte si. Stojí sto korun na noc a den, s plnou penzí pochopitelně.

MILER: Vy žertujete...

RECEPČNÍ: Co zákazníka potěší nejvíc? Když nemusí moc platit. A u nás platí: Náš zákazník - náš pán. *(RECEPČNÍ padne před MILEROVÝMI na kolena.)*

MILER: Ale tak vstávejte, pane recepční!

RECEPČNÍ: Tak co? Plácne si?

(MILER s podáním ruky neví a nejistě sleduje manželku.)

MILEROVÁ: No, jestli je to tak levné, jak říkáte...

MILER: *(rozhodně si plácne.)* ... tak bychom mohli!

RECEPČNÍ: Výborně! *(RECEPČNÍ zazvoní, přijde HEXINA, odnáší zavazadla, MILEROVI i RECEPČNÍ za ní odchází.)* Ukážu vám vaše apartmá. Ne ne, výtahem jezdí jenom pan generální. *(VŠICHNI odchází, přichází HEXINA, prostírá stůl, odchází, přichází MILEROVI v doprovodu RECEPČNÍHO, sedají si, RECEPČNÍ stojí u recepcie.)*

MILER: Jídelní lístek?

(Přichází HEXINA.)

HEXINA: Vy nevíte, na co máte chuť?

MILER: No... tak to bych samozřejmě věděl, ale to tu asi nebudete mít.

HEXINA: Nebojte se...

MILER: Já mám chuť na ovocné knedlíky, ale takové, jaké dělávala moje maminka.

(RECEPČNÍ cinkne na zvonek, vstupuje HEXINA s knedlíky.)

MILEROVÁ: Tchýně byla skvělá kuchařka.

MILER: Když si je představím! Ten tvaroh, ta vůně, ta poleva, ta...

MILEROVÁ: Ta rychlost!?! *(MILEROVI se podívají na HEXINU, která mezitím odešla a k RECEPČNÍMU, který mezitím odešel.)*

MILER: No... , tak ochutnáme a uvidíme... máti do nich dávala... lesní jahody. Opravdu, lesní jahody!!!... Já tomu stále nemohu uvěřit, Svatoslavo. To je snad Boží prozřetelnost.

MILEROVÁ: Určitě Bohumile. Já už jsem byla z toho hledání ubytoven opravdu unavená. *(MILEROVÁ vyndá a pustí příruční rádio. Po znělce jsou křesťanské zprávy. MILEROVI ji a spokojeně poslouchají. Vstupuje VEDOUCÍ, rádio začne šumět, VEDOUCÍ kontroluje čistotu, pak se, naklání MILEROVI přes rameno a dlouho se mu dívá zblízka do talíře, pak otočí hlavu na udiveného MILERA.)* Chutná?

VEDOUCÍ: A vám?

MILEROVÁ: Ano, děkuji... *(VEDOUCÍ už je na odchodu, ale v rámci své podezřavosti ke kvalitě se vrátí, vyndá svůj velký šroubovák, napíchne MILERUV knedlík. Když ho má u úst zahřmí a zadýmá výtah. VEDOUCÍ se lekne, vrátí knedlík a odchází zpátky.)*

MILER: Moment... *(MILER čichá.)*

MILEROVÁ: Bohumile?

MILER: Něco cítím, ale nemůžu si vzpomenout co... *(Přijde RECEPČNÍ.)*

RECEPČNÍ: Pane Miler?

MILER: No vy nic necítíte?

RECEPČNÍ: Ne.

MILEROVÁ: To se ti jenom něco zdá.

MILER: Nezdá.

MILEROVÁ: Víte manžel má neobvykle vyvinutý čich. Často s tím má ale problémy, protože cítí snad úplně všechno. Navíc, je smůla, že si většinou nedokáže vybavit, co vlastně cítí, protože má také problémy s pamětí.

RECEPČNÍ: Zajímavé... *(RECEPČNÍ sbírá MILEROVÉ z ramena vlas, MILEROVÁ se projeví jako puritánka.)*

MILEROVÁ: U manžela je docela běžné, že si nemůže vzpomenout na nějaké slovo třeba týden a celou tu dobu s ním není k vydržení. Jednou to dokonce trvalo dva měsíce, vid' Bohumile.

MILER: To byla muka!

MILEROVÁ: A přitom to slovo bylo nakonec docela jednoduché. Co to bylo za slovo Bohumile?

MILER: Ano, to bylo ... to bylo...!

MILEROVÁ: *(Vykřikne plačíc.)* Ne!

MILER: Tak nic.

MILEROVÁ: Promiň, Bohumile!

MILER: Ne, neomlouvej se, ty za to nemůžeš...

MILEROVÁ: Můžu, to už bych si měla pamatovat.

MILER: Ne, to není tvoje chyba. Já ti odpouštím...

RECEPČNÍ: To je teď jedno, pane Miler, pak si vzpomenete. *(Přichází VEDOUCÍ, RECEPČNÍ zazvoní, HEXINA přichází s přípitkem.)* Pan vedoucí by vás rád pozval na malý přípitek na uvítanou.

MILEROVÁ: Ne, nezlobte se, pane recepční, ale my nebudeme.

RECEPČNÍ: Proč?

MILEROVÁ: My nepijeme. *(RECEPČNÍ si vymění pohled s VEDOUCÍM.)*

RECEPČNÍ: Ale paní Milerová, sklenka šampaňského ještě nikdy nikomu neublížila.

MILEROVÁ: To jistě ne, ale my nepijeme ze zásady. *(MILEROVÁ šťouchne do MILERA.)*

MILER: Ano, jsme abstinenti.

RECEPČNÍ: Tak vy nepijete, pane Miler?

MILER: Ne. Díky bohu ne.

VEDOUCÍ: A nikdy jste nepil?

MILEROVÁ: Komu jest ze zřídla Hospodinova píti, tomu již nápojů pozemských netřeba. Ezechiel dvacet patnáct. *(VEDOUCÍ a RECEPČNÍ neví, co mají říct, mezi obě strany vstoupí uklízivší HEXINA.)*

HEXINA: Errare humanum est. *(vzápětí odejde, všichni ostatní se na to snaží reagovat, ale co nejneurčitěji, aby nebylo poznat, jestli s větou souhlasí, nebo ne, protože nerozumí.)*

(VEDOUCÍ se podívá na hodinky a spěšně odchází.)

RECEPČNÍ: Příště si jistě připijete.

MILEROVÁ: Ale, pane recepční!

(Z dále zazní kostelní zvony, RECEPČNÍ omdlí.)

MILEROVÁ: Pane recepční!

MILER: Pane recepční!

MILEROVÁ: Vodu! Přines vodu! *(MILER běží do zavazadla, nese lahvičku s průzračnou tekutinou.)*

RECEPČNÍ: *(Vstává a potácí se pryč.)* Ne! Vodu ne! *(Zahřmí, zadýmá výtah.)*

MILEROVÁ: *(upoutána lahvičkou.)* Bohumile?!?

MILER: To je svěcená voda z našeho kostela! Vezu ji přátelům. *(MILEROVÁ čichá k lahvičce.)* Ted' to zase zavanulo. Ty to necítíš?

MILEROVÁ: To se ti něco zdá.

MILER: Nezdá. To je něco jako... *(Vypadá to, že si už opravdu vzpomene, vtom energicky vejde RECEPČNÍ.)*

RECEPČNÍ: Malá nevolnost, přátelé. Už je to v pořádku. *(Opět zajde, MILER všechno zase zapomene.)*

MILEROVÁ: Tak půjdem?

MILER: Jistě. *(Oba vyrazí, odkud přišli na začátku, rychle přichází HEXINA.)*

HEXINA: *(Mluví nahlas, aby ji slyšel RECEPČNÍ.)* Pane Miler? Vy někam jdete?

RECEPČNÍ: *(Přibíhá.)* Ale kampak?

MILER: Přijeli jsme na ekumenický seminář, a tak bychom se rádi podívali, kde se koná.

MILEROVÁ: Zdá se, že je kostel blízko, když jsme slyšeli ty zvony.

RECEPČNÍ: Ano, je to blízko. Ale přesné místo vám může ukázat pan vedoucí na modelu města. *(Z opačné strany přichází VEDOUCÍ.)*

MILEROVÁ: Na modelu?

VEDOUCÍ: Ano. Na plastickém svítícím modelu města.

RECEPČNÍ: Běžte se podívat! *(VEDOUCÍ odvádí MILEROVOU, MILERA odchytne RECEPČNÍ.)* Pane Miler? Posadte se. *(RECEPČNÍ cinkne a téměř současně je tam HEXINA s flaškou.)* Nedáte si? *(RECEPČNÍ ukazuje MILEROVI lahev, ale tají značku.)*

MILER: Ale pane recepční, vždyť vám žena říkala, že nepiji.

RECEPČNÍ: Pane Miler, není zdravé se takhle zatvrzele něčemu vyhýbat. Paní Milerová se pochopitelně nic nedozví.

MILER: Ale o to tady přece vůbec nejde. My prostě nepijeme ze zásady žádné ... likéry.

RECEPČNÍ: Ale to není likér.

MILER: Ale! Co to tedy je?

RECEPČNÍ: Běžte dál. *(Vytasí se s lahví etiketou proti MILEROVU obličej, MILER se pokřižuje.)* Black Death! Černá smrt. Čím by byl život bez smrti?

MILER: No, asi ničím...

RECEPČNÍ: Právě! Všichni, kdo toto pijí, prokazují svůj nadhled nad otázkami života a smrti, a to je občas také zapotřebí, nenahlížíte?

MILER: *(Polemizuje.)* Tak trochu...

RECEPČNÍ: Tak trochu *(nalévá.)* Trošku víc.

MILER: Ale pane recepční!

RECEPČNÍ: Pane Miler, víte že byste mě ale opravdu urazil?

MILER: *(pomlka)* Dobrá, tak jenom opravdu abych vás neurazil, tak si trochu cucnu... *(Zkušeně do sebe kopne paňáka.)*

RECEPČNÍ: No, vidíte. Ještě jednu?

MILER: Ne pane recepční. *(Přichází MILEROVÁ, RECEPČNÍ a MILER jen tak tak stačí schovat pítí.)*

MILEROVÁ: Bohumile? *(RECEPČNÍM projede křeč.)*

RECEPČNÍ: Probíráme s panem Milerem přednosti našeho podniku..... Je jich nespočet..... *(HEXINA přichází s ručnÍky a dalšími proprietami, které si vezme RECEPČNÍ, na vrchu je dálkové ovládání.)* Jako například náš bazén s umělým příbojem, korálovým útesem a dálkovou regulací teploty vody. Pane Miler, myslím, že by vás to mohlo zajímat.

MILER: Tak možná....

MILEROVÁ: Proč ne, že? *(MILEROVI odchází, RECEPČNÍ zadržuje MILEROVOU.)*

RECEPČNÍ: Paní Milerová. *(Z opačné strany vstupuje VEDOUCÍ.)* Pan vedoucí by se vám rád podíval na to vaše rozbité rádio...

MILEROVÁ: *(Vezme radio a podává ho vedoucímu.)* No, tak děkujeme, ale...

RECEPČNÍ: Divíte se, že právě pan vedoucí? Nedivte se. Nikdo jiný tu není schopen opravit radio než pan vedoucí.

(VEDOUCÍ u recepce opravuje rádio. Vysvlékne se na to do půli těla, ukazuje nenápadně svaly, chlapácky si otírá čelo a celkově machruje.) Pan vedoucí je štramák, nenahlížíte?

MILEROVÁ: Ano, je to velice seriózní muž.

RECEPČNÍ: Jistě, že je seriozní. Ale to je jen jedna z jeho krásných vlastností. On totiž není jenom skvělý manažer a stratég. Je to také otcovský šéf a skvělý společník. Večer vstává jako první, ráno chodí spát jako poslední. Všechno umí a nebojí se jakékoliv práce. Zde si žádný řemeslník nedovolí říci, že to či ono nejde, protože pan vedoucí mu názorně předvede, že to jde. Je hned tam a hned zas jinde. A navíc: panu vedoucímu se nikdy nestane, že by si nemohl vzpomenout na nějaké slovo.

Pane vedoucí? Co to bylo za slovo, jak si na něj pan Miler dva měsíce nemohl a nyní již zase nemůže vzpomenout?

VEDOUČÍ: *(napůl jako odpověď, napůl k opravě radia)* Rezistor!

MILEROVÁ: Úžasné. Vy máte ale paměť!

RECEPČNÍ: *(velmi důvěrně)* Kdybyste chtěla, můžete se v noci sejít a pan vedoucí vám řekne ještě mnoho takových krásných slov, jako je slovo „rezistor“.

MILEROVÁ: Ano? *(Přibíhá MILER v plavkách, potápěčských brýlích, ploutvích a se šnorchlem, VŠICHNI se leknou.)*

MILER: Pojď se podívat, pojď se podívat, já se potápím!

RECEPČNÍ: Objevil jste zřejmě náš korálový útes.

MILER: Ano. A to jsem se chtěl zeptat. To je všechno opravdové, nebo je to z umělé hmoty?

VEDOUČÍ: Plavou ty ryby, pane Miler?

MILER: Plavou!

RECEPČNÍ: No tak vidíte, že je to z umělé hmoty. Vyrobili jsme vám kousek moře.

MILER: *(Táhne MILEROVOU.)* Pojď...

VEDOUČÍ: Pan recepční se půjde podívat, jak se pěkně potápíte. A při té příležitosti vám může představit novou generaci dálkové regulace teploty vody. *(RECEPČNÍ nerozumí.)* Ovládání! *(RECEPČNÍ pochopí.)*

MILER: *(v chůzi k RECEPČNÍMU)* Já tam takhle vždycky skočím a ...

RECEPČNÍ: No ukažte...

(VEDOUČÍ vítězoslavně pustí rádio, začne hrát píseň „Love me tender“. Jde modelingovým pomalým krokem k MILEROVÉ, v ruce má šroubovák.)

VEDOUČÍ: *(u Milerové)* Rezistor. Hezké slovo, že?

MILEROVÁ: Ano...

VEDOUČÍ: *(MILEROVÉ do ucha)* Rezistor. *(MILEROVÁ se zachvěje, VEDOUČÍ jí jezdí šroubovákem po stehnech.)*

MILEROVÁ: Paní Milerová, chtěl jsem vám udělat menší návrh. Chtěl jsem vám udělat menší ...

(Přibíhá MILER, VEDOUČÍ odskakuje od MILEROVÉ k rádiu.)

MILER: Pojď se podívat, jak to funguje! *(Drží dálkové ovládání, přibíhá také RECEPČNÍ.)*

VEDOUČÍ: To vám jako divák nestačí pan recepční!?!

MILEROVÁ: Radši tu zůstaň, Bohumile, pan vedoucí by nám chtěl něco navrhnout.

VEDOUČÍ: Chtěl jsem vám udělat návrh. Tato smlouva vám zaručuje doživotní užívání pozitiv a sociálních jistot tohoto podniku. *(Podá jim smlouvy, obléká se.)* Jsem si jist, že až se s naším hotelem lépe seznámíte, poznáte také nesporné přednosti této smlouvy a jistě podepíšete.

MILER: Pane vedoucí, a není to něco jako ten Herbalite... nebo to... Enwey...

VEDOUČÍ: Ne, tak hrozné to zas není. Totiž naopak.

MILER: A pane vedoucí – tady něco chybí - zákazník se zavazuje, že personálu bude náležet jeho du- a dál je to rozmazané.

VEDOUČÍ: Du-, du- to nebude nic důležitého ukažte - no ano, pan Miler na to kápl z vlasů kapičku. Zeptám se pana generálního a zatím můžete klidně podepsat. Du- du- i kdyby to byly třeba dudy, tak je to pro vás přece výhodné!

MILEROVÁ: *(Čte.)*... souhlasí, že personálu bude náležet jeho... dudy... ?

VEDOUČÍ: *(VEDOUČÍ jim bere desky se smlouvami.)*

Pojďte paní Milerová předvedu vám u bazénu novou kolekci dámských plavek.

MILER: Tak běž, to může být zajímavé...

(MILEROVÁ a VEDOUČÍ odcházejí, zakopávají o ploutve.)

MILER jde k pokoji, pak ale pojme podezření a jde směrem k bazénu, zastaví ho HEXINA, která mu podá jeho úhledně složené oblečení.) Děkuji...

(MILER se vrací ke stolku a převléká se, HEXINA pustí rádio.)

RADIO: Zeptali jsme se papežského nuncia monsignora Beliniho, jaký je jeho názor na alkohol. Alkohol? Ezechiel jasně říká, že alko... *(chrčení, pak hlas VEDOUČÍHO.)* ... že sklenka kvalitní vodky ještě nikdy nikomu neuškodila. *(chrčení)* Ano, děkujeme za váš názor. *(Přichází RECEPČNÍ vypne rádio.)*

RECEPČNÍ: Pane Miler *(Chce cinknout, vidí HEXINU s lahví, cinkne alespoň dodatečně.)*

MILER: Ale už zase, pane recepční.

RECEPČNÍ: Nebojte. Vaše žena teď určitě nepřijde. S tím vaším jménem bychom měli něco dělat.

MILER: Co se vám nelíbí na jménu Miler?

RECEPČNÍ: Ale to je příjmení. Já myslím jméno. No... ten... ten...

MILER: Bohumil?

RECEPČNÍ: No! Vidíte, to úplně kroutí hnáty. *(Myslí jméno.)*

MILER: Kroutí *(Myslí alkohol.)*

RECEPČNÍ: Kazimír?

RECEPČNÍ: Ptám se vás, co byste říkal tomu, přijmout jméno Kazimír za své?

MILER: Ale já jsem na Bohumila docela zvyklý...

RECEPČNÍ: Brr. Je nejvyšší čas, Kazimíre!

MILER: Kazimír?... Kazimír?... No možná je to lepší, než ten... no ten... ten...

(Rozjařeně vstupuje MILEROVÁ, vidí MILERA pít.)

MILEROVÁ: Bohumile!!! *(RECEPČNÍ se kroutí.)* Večerní bohoslužba! *(RECEPČNÍ se kroutí, MILER se balí, nakloní se k RECEPČNÍMU.)* Bohužel... *(RECEPČNÍ se kroutí, vidí, že MILEROVI chtějí odejít.)*

RECEPČNÍ: Stát!! *(MILEROVI se zastaví a otočí, RECEPČNÍ neví, na co by je nalákal, přichází HEXINA, dá RECEPČNÍMU housle, ten pochopí.)* Pan vedoucí dostal rozkošný nápad. *(Přibíhá zmatený VEDOUČÍ, dostane od HEXINY kytaru.)* Uděláme si večírek s hudbou! Zamlada jsem chodil šedesát let do houslí a myslím, že... *(HEXINA odkašle, zadýmá a zahřmí výtah.)*

VEDOUČÍ: *(tiše)* Šest...

RECEPČNÍ: *(tiše)* Prosím?

VEDOUČÍ: *(tiše)* Šest...!

RECEPČNÍ: *(tiše)* Co šest?

VEDOUČÍ: Let... !!!

RECEPČNÍ: *(šeptá.)* A co jsem řekl?

MILER: Šedesát.

MILEROVÁ: Šedesát.

RECEPČNÍ: Tak to vidíte! Samozřejmě, šest let jsem chodil do houslí a myslím, že se za svojí hru nemusím stydět. Pan vedoucí se jistě rád přidá.

(VEDOUcí a RECEPČNÍ špatně hrají a zpívají MILERŮM „Kukurukukú Paloma“, nebo jinou podobnou. MILEROVI ale neposlouchají, MILEROVÁ je opilá, bere RECEPČNÍMU smyčec a obtěžuje s ním VEDOUcíHO, MILER spí.)

RECEPČNÍ: Počkejte!!! Náš hotel má stálou smlouvu i s dalšími umělci, jako jsou například Sepultura, Black Sabbath... a Black Milk.

MILEROVÁ: ... a Gott?

VEDOUcí: *(Oklepe se.)* Ne, ten ne!

MILEROVÁ: Škoda...

MILER: *(MILER se probudí.)* Musím! *(Rozepíná si poklopec, odbíhá na záchod, MILEROVÁ, která tuší, co přijde, se posadí na židli, jak to bylo, než je vyrušil MILER, RECEPČNÍ jde rychle za MILEREM.)*

VEDOUcí: Paní Milerová, tak co uděláme s tou naší smlouvičkou...co uděláme s tou naší smlouvičkou... *(Navazuje na přerušenu scénu, erotická scéna, během které MILEROVÁ vezme VEDOUcíMU desky, vyndá z nich smlouvy a desky hodí do vzduchu.)* Paní Milerová! Co děláte s tou naší smlouvičkou?! *(MILEROVÁ schovává za zády smlouvy, pak stojí na židli a drží smlouvy ve vzduchu, VEDOUcí na ně nemůže doskočit, pak dosáhnout, MILEROVÁ mu mezitím vezme šroubovák z tašky, položí smlouvu na stůl. VEDOUcí si ji uklízí, vtom cítí šroubovák mezi lopatkami.)*

MILEROVÁ: Pane vedoucí! Co uděláme s tím vaším šroubovákem...*(Svádí ho, povaluje na stůl a svléká, sjednávajíc si autoritu šroubovákem, který je v podstatě zároveň amuletem vedoucího a rafinovanou sexuální pomůckou MILEROVÉ.)*

VEDOUcí: *(Volá, rozjivená MILEROVÁ mu zakrývá ústa rukou.)* Pane recepční! *(Ihned vstoupí RECEPČNÍ.)*

RECEPČNÍ: Ano, pane vedoucí?

VEDOUcí: Nemáte chvíli?

RECEPČNÍ: Nemám. *(RECEPČNÍ zaleze, MILEROVÁ dál svádí VEDOUcíHO, vtom vejde HEXINA a elegantně vytáhne šroubovák MILEROVÉ z ruky. VEDOUcí ze sebe MILEROVOU shodí, HEXINA MILEROVÉ cosi pošeptá.)*

MILEROVÁ: *(k VEDOUcíMU)* Pan recepční mi chce něco ukázat. *(Odchází, HEXINA podává VEDOUcíMU šroubovák, vpotácí se úplně opilý MILER.)*

MILER: Kde je, kurva!?

VEDOUcí: Hledáte manželku?

MILER: Flašku, vole.

RECEPČNÍ: *(HEXINA vyndá flašku, VEDOUcí se jí chopí dřív než MILER, HEXINA odchází.)* Pane Miler. *(Ukazuje mu flašku.)* Jestli ji chcete, musíte podepsat smlouvu s naším hotelem!

VEDOUcí: Tak to vyndej! *(VEDOUcí dá MILEROVI k podpisu smlouvu, těsně než podepíše, vtrhne RECEPČNÍ, na zádech má rozdováděnou MILEROVOU, shodí jí na zem, vášnivě se líbají, všimnou si, že jsou ve špatném pokoji, VEDOUcí zakrývá pohled MILEROVI.)*

VEDOUcí: Pane recepční! Dejte si sprchu.

MILEROVÁ: Jasně, sprchu! *(RECEPČNÍ skočí na MILEROVOU a odjíždí pryč.)*

MILER: *(Znovu podepisuje, rozmyslí se.)* Jasně! Sprchu.

VEDOUcí: Ne, vy ne... *(Hledá výmluvu.)* Neteče voda! *(Nakoukne RECEPČNÍ.)*

RECEPČNÍ: Pane vedoucí... neteče voda...

VEDOUcí: *(Zasyčí.)* Vypadni! *(Krátce mu domlouvá a zatlačí ho tím mimo scénu. Mezitím se MILEROVI chce zvracet, neví kam, nakonec se vyzvrací do tašky VEDOUcíHO a utře si ústa smlouvou, kterou dá také do tašky, VEDOUcí se vrací, vidí, že MILER zavírá kabelu, spokojeně mu dává flašku.)* Tak, výborně, pane Miler. *(Vidí na stole desky.)* Ale! Příště do destiček, pane Miler, mohla by se nám pomuchlat... *(VEDOUcí bere ze stolu desky, sáhne do kabely, ztuhne, podívá se na MILERA, který si decentně otře rty.)* Pane Miler, ty smlouvy byly podepsané samotným panem generálním... *(Přibíhá RECEPČNÍ.)*

RECEPČNÍ: Pane vedoucí, paní Milerová chce podepsat. *(VEDOUcí zprvu překvapen si uvědomí, co je se smlouvami, a že nemůže. Zahřmí, zadýmá výtah, VEDOUcí aby se neshodil před RECEPČNÍM, který se zajímá o ruku v tašce, ji tam nechá a odchází.)*

MILER: Už to mám! Všichni sem! Soběslavo! *(OSTATNÍ přijdou.)* Už to mám! Je to síra!!!!!!

(VEDOUcí a RECEPČNÍ předstírají, že se nic neděje a postupně se přidají k vysmátým MILEROVÝM.)

VEDOUcí: Síra!

RECEPČNÍ: Síra! *(V největším smíchu je přeruší pekelný zvuk telefonu.)*

VEDOUcí: Ale pane řediteli, děláme, co je v našich silách, já... ale ano, jistě, jistě že jsem idiot...

MILER: Dej si! *(Obtěžuje s lahví telefonujícího VEDOUcíHO.)*

VEDOUcí: ... spolehněte se, ano, jistě, jistě, pane řediteli. *(Položí sluchátko a rukou, kterou měl v tašce, se plácne do čela a v zápětí si to uvědomí.)* Právě mi volal pan generální ředitel.

MILER: Volejte řediteli! *(Výbuch smíchu, MILEROVI se smějí MILEROVU fůrku.)*

Pan generální ředitel je s vaším chováním hrubě nespokojen! *(VEDOUcí trestá potajmu se smějícího RECEPČNÍHO tím, že si do jeho hlavy během řeči utře ruku, nový atak MILERŮ, zvony, omdlévání.)*

MILEROVÁ: Vodu, přines vodu.

MILER: Jasně, vodu. *(MILEROVÁ pokropí VEDOUcíHO i RECEPČNÍHO vodou, ti jsou kontaktem s vodou zasaženi, hřmí, zvoní telefon. VEDOUcí i RECEPČNÍ jsou paralyzováni.)*

MILEROVÁ: *(Zvedá sluchátko.)* Čau, brouku, co chceš? Jo, jsou tady. *(Dá sluchátko směrem k personálu.)*

VEDOUcí: Nejezděte pane řediteli.

RECEPČNÍ: Nejezděte, prosíme!

MILER: *(Křičí z dálky do sluchátka.)* Pojed' vole!

MILEROVÁ: Tak pojed'! *(Položí sluchátko.)* Říd'a jede nahoru.

(Personál je zdrcený, výtah ožívá za temných úderů z nitra země. Pomalu se rozsvěcí rudá záře, která prosvítá i pod dveřmi. Z děr se line kouř. Monotónní industriální zvuk přibližujícího se výtahu nabírá na intenzitě. Personál rychle prosí MILEROVI, aby podepsali.)

MILER: Tak kde je?!

MILEROVÁ: Proč jede tak pomalu?!

MILER: Jo! Proč jede tak pomalu! *(Kopají a buší do výtahu až se zasekne, utichne a vydává přerušovaný nepříjemný poplašný zvuk. Ozve se strašné hromobití, VEDOUCÍ a RECEPČNÍ utečou. Opilí MILEROVI si z ničeho nic nedělají a usmířují se na zemi. Přichází HEXINA s MILEROVÝMI zavazadly.)*

HEXINA: Pane Miler... *(Pomalou popojde a významně položí kufry na zem před MILERA. MILER naráz vystřízliví a po chvíli začne zoufale lézt po scéně, najde smlouvu a tužku, podepíše a v kleče s prosebným výrazem podává smlouvu HEXINĚ, která si ji bere.)*

HEXINA: Náš hotel vám je doživotně k dispozici.

MILER: Slyšíš to!

MILEROVÁ: Pojď do bazénu!

MILER: Jo! Do bazénu! *(MILEROVI odbíhají. HEXINA vezme zavazadla a cestou zpět kopne do výtahu. Zvuk utichne.)*

HLAS MILERA: A teď koukej, jak umím plavat! *(Šplouchnutí - Miler skočil šipku.)*

HLAS MILEROVÉ: Brr, to je náký studený!

HLAS MILERA: To má sotva patnáct. Kde je ten krám?

HLAS MILEROVÉ: Nevím. Ať to dá někdo víc!

HLAS MILERA: Dejte to víc!

HLAS MILEROVÉ: Víc!

(Vejde HEXINA, vezme dálkové ovládání a dá to víc.)

HLAS MILEROVÉ: Jo!

HLAS MILERA: Eště! Ták! To je vono!

HLAS MILEROVÉ: No...to je jiný kafe.

(HEXINA to dá ještě víc.)

HLAS MILERA: No, hele, to už je skoro zase dost...

HLAS MILEROVÉ: To je...

HLAS MILERA: To zase míň.

HLAS MILEROVÉ: Míň! Míň!

(HEXINA to dokončí, MILEROVI křičí.)

HLAS MILERA: Jau! Míň!!!!

HLAS MILEROVÉ: Ááá! To pálí!!!!

HLAS MILERA: Míň! Pomoc, míň!!!!

HLAS MILEROVÉ: Pomoc!

HLAS MILERA: Ne!!!!

(MILEROVI ječí a chroptí, je slyšet bubláni vařícího se bazénu. HEXINA ještě jednou kopne do výtahu. Ten se znovu rozjede. HEXINA s napětím hrdě čeká. Výtah se otevře a HEXINA vstoupí do rudé zářící mlhy. Dveře se za ní zavřou. VEDOUCÍ a RECEPČNÍ pomalu přicházejí ze stran a opatrně do výtahu nakukují. Výtah se znovu otevírá a vystupuje z něj HEXINA v elegantním kostýmku, který je obdobou VEDOUCÍHO obleku. Gestem si řekne o VEDOUCÍHO taštičku a pak i sako, které hodí do výtahu. VEDOUCÍ se tázavě dívá na HEXINU, ta ho pohledem odkáže na RECEPČNÍHO. VEDOUCÍ si gestem řekne o RECEPČNÍHO vestičku. RECEPČNÍ se tázavě dívá na HEXINU. Ta pro něj z výtahu vyndá svou původní sukýnku na ramínku. RECEPČNÍ si jí překvapeně dává před sebe – zkouší.)

HEXINA: Pánové. Hosté přicházejí.

(VEDOUCÍ a RECEPČNÍ začnou rychle uklízet na scéně. HEXINA odchází, RECEPČNÍ pak také a VEDOUCÍ se schová za recepci, odkud se na začátku hry vynořil RECEPČNÍ.)

Tma, hudba, konec hry.

**DRAMATURGICKÝ
POZORNÍK**

RENE LEWINSKI

PŘEHRADA

Hrdinský epos

Jednoaktovka s prologem a epilogem

Rene Lewinski

Vlastním jménem René Levínský, narodil se roku 1970 v Hradci Králové. Vystudoval teoretickou fyziku na ČVUT v Praze, získal doktorát na CERGE Univerzity Karlovy. V současnosti se habilituje na Univerzitě Alberta Ludwiga ve Freiburgu.

Je zakládajícím členem královéhradeckého divadelního souboru Nejhodnější medvídkci.

Přehrada

Osoby: 3 muži (Ing. Karel Dlaha, ředitel hydroelektrárny – střední věk; Jaromír Dobrý, dispečer – mladší; MUDr. Gerhard Vosecký, lékař – starší muž) **+ 2 ženy** (Ing. Miroslava Mourková, technik – asi 26 let; Alena Kovářová, sekretářka ředitele a přítelkyně Dobrého – mladá dívka).

Doba a místo děje: Současnost. Velín hydroelektrárny. Spousta budíků a computerů. Dojem naprosté, až absurdní sterility.

Prolog

Lékař Vosecký přichází k dispečerskému pultu, kde spí dispečer Dobrý i ředitel Dlaha. Vosecký obhlíží své „malé pacienty“, vyčerpané muže, kterým musel dát morfium, aby usnuli a odpočinuli si. Dlaha volá ze spaní maminku a bojí se vody, utopení. Doktor Vosecký ho uklidňuje, dává mu ještě poloviční dávku morfia a jde se podívat na inženýrku Mourkovou. Zřejmě došlo k jakýmsi záplavám a posádka hydroelektrárny byla nucena nepřetržitě pracovat mnoho hodin. Teď je naprosto vyčerpana, stejně jako doktor, který se ale zřejmě jako jediný drží na nohou a dodává si odvahy.

Akt

V hydroelektrárně nastává kritická situace. Důsledkem tání sněhu a nepřetržitých dešťů nebezpečně stoupá hladina vody v zachytné nádrži, už je tři metry nad normál a hrozí protržení hlavní hráze. V takové chvíli nemá dispečer Dobrý náladu ani čas na žárlivé výstupy své milenky Alenky, sekretářky ředitele. Ráno měl totiž telefonát s inženýrkou Mourkovou, myslel, že volá Alenka, a byl trochu intimní, než si uvědomil, že mluví s Mourkovou.

Jenže Alenka to slyšela, a tak pláče. Ředitel Dlahu je k ní milejší než Dobrý, posílá ji pro zápis z kolaudace, aby zjistil, na jakou zátěž je hlavní hráz vyprojektovaná.

Dispečer o samotě s ředitelem konstatuje, že prakticky neexistuje vyhnutí – voda zaplaví město v údolí. V kritické situaci nabízí ředitel dispečerovi tykání.

Šanon se zápisem z kolaudace přináší inženýrka Mourková, cestou ho dostala od brečící Alenky, které se ujal doktor Vosecký, aby jí dal něco na uklidnění. Dobrému se to nezdá, doktor je poslední dobou nějak nápadně aktivní. Jde se za Alenkou raději podívat.

Ředitel o samotě s Mourkovou – z hovoru je jasné, že jsou milenci. Mourková hledá v šanonu normy. Nad jednotkami SI se mezi těmi dvěma rozvine vpravdě vrstevnatý dramatický dialog, takřkajíc dvojznačný. Oba už se vidí na divadle, kde by tato svá moudra přímo diktovali divákům. S tlakem vody v přehradě stoupá erotické napětí mezi Dlahou a Mourkovou. Ona ho odtáhne do soukromí.

Přichází doktor Vosecký. Oznamuje (divákům), že norma tlaku vody je už dávno překročená, nevyhnutelně všichni zahynou. Posune stupnici tlakoměru na nižší hodnotu, aby dal přítomným alespoň naději a klid. Odchází za svou nejmilejší pacientkou Alenkou.

Přichází dispečer Dobrý s Mourkovou. Odvedl ji od ředitele, aby jí vysvětlil ranní telefonický omyl. Omlouvá se, nechtěl s ní nejspíše žertovat, myslel si, že mluví se svou Alenkou. Mourková je svobodná a nechtěl by jí způsobovat těžkosti. Je mu divné, že tak atraktivní ženu ještě neviděl ve společnosti muže. Zjevně neví, že Mourková chodí s ředitelem. Zrovna, když ji vysekává poklony, vchází Alenka. Trapná pauza, kterou zachraňuje Mourková. Bere si Alenku stranou a povídá si s ní o soukromých věcech, o kočičce, o starostech s maminkou atd. Svěřuje se, že nechce dítě, ale ráda by zažila pocit těhotenství. Alenka pokaždé Mourkovou drsně urazí. Dispečer Dobrý se snaží zachránit situaci, ptá se Aleny, co si to četla v kuřárně – doktor Vosecký říkal, že bibli. Alena vysvětluje, že to byly svázané Čtyřlístky – začala si představovat, že posádka hydroelektrárny jsou hrdinové Čtyřlístku – Myšpulín, Fifinka, Piňďa a Bobík. Dobrému se to zdá stupidní, ale Mourková se Alenky zastává. Ta opět smečuje – přirovnává Dobrého ke strašpytlu Piňďovi, protože se bojí oženit se s ní, bojí se jakékoli zodpovědnosti.

Jen na Alenku nezbyvá postava ze Čtyřlístku – připadá si proto neukotvená, nikam nepatřící. Navíc jí Dobrý sděluje, že zvíře v jejím náručí není kočička, ale kocourek. To už je na Alenu moc, napadá ji, že se zabije. Dobrý sarkasticky poznamená, že páchat v dané situaci sebevraždu by bylo nošení dříví do lesa. Mezitím Mourková dolije Aleně z termosky kávu a místo cukru nasype z prstenu do kávy bílý prášek. Alena se skácí.

Vchází doktor Vosecký, který dostane hysterický záchvat nad mrtvým kocourkem, kterého povalila Alena. Navzájem se objímá s Dobrým, oba pláčou nad svými mrtvými. Mourková je vyvede z omylu – kocour je jen omráčený a Alena také.

Rozkazuje Voseckému, aby ji transportoval do městské nemocnice. Dobrý se obává, že v nemocnici nikdo nebude, po hlášení z elektrárny jistě město evakovali. Vosecký přiznává, že mikrofon byl rozbitý, tak nemohl město varovat. Funguje pouze příjem – město hlásí hydroelektrárně zprávy o Velkém Sedle, Palizovic střeše a škole v přírodě. Vesměs zprávy – „prasečinky“, slovní humor. Doktor s Alenkou a kocourem v náručí odchází za záchranou do města. Dohledná scéna. Dobrý se s nimi loučí, protože si myslí, že už je nikdy neuvidí. Říká, že si chtěl Alenku vzít za ženu.

Mourková vysvětluje, že Aleně do kafe nasypala staroegyptské uspávací, byla to jediná šance jak zachránit alespoň ji a doktora. Geniální tah. Doktor je pod lékařskou přísahou, nemohl by odejít a zemřel by na velíně elektrárny s ostatními.

Mourková ještě váhá, zda použila správnou dávku uspávací. Je to totiž prostředek proti tygrům, který se v její rodině dědí z generace na generaci. V každém případě je to ale lepší, než kdyby se Alena musela utopit.

Dobrý zkoumá, jaký je vlastně aktuální tlak vody, o kolik překračuje kritickou hodnotu. Mezitím Mourková žasne nad jeho přímočarostí. Porovnává ho s ředitelem Dlahou, který vlivem prenatalních zážitků s matkou-učitelkou, není schopen tak pregnantního vyjadřování a libuje si v rádobylogických dedukcích a bojí se utopení, protože se nenaučil plavat.

Dlahu jásá nad tlakoměrem, který ukazuje teprve necelých třicet. Norma je čtyřicet jedna, nebezpečí tedy nehrozí. Nevědí, bohužel, že tlakoměr posunul zpět Vosecký. Dlahu v tom spatřuje božský zásah – Alenka – to byla oběť bohům a díky ní byli vykoupeni. V radosti si Mourková s Dlahou začnou tykat a dají si pusy. Vtom vchází plačící Alenka. Zase přišla v nepravou chvíli. Přibíhá také doktor Vosecký a vysvětluje, co se stalo. Klepou se mu ruce, takže se kalciovou injekcí netrefil do kocoura, ale přímo do srdce Alenky, která se hned probrala a utíkala do elektrárny. Vosecký ji chce udeřit paličkou na maso – aby ji mohl vyneset ven opět zachránit. Alena se brání, objímá Dobrého, který jí vysvětlil nedorozumění s Mourkovou (polibek). Alena se raduje, plánuje svatbu. Všechno předtím ve ztuhlém stavu slyšela. Tělo bylo paralyzované, ale mysl ne. Jenže Dobrý uhýbá a vymlouvá se. Vosecký chce Alenu znovu praštit, ale Dobrý vysvětluje, že to už není třeba, tlak není kritický. Ale Vosecký přiznává, že posunul tlakoměr. Dobrý a Mourková začnou hledat jakýkoli způsob, jak se zabít a předejít strašlivé smrti utopením. Alenka je uklidňuje – vždycky přece ještě můžou plavat, tak proč ta panika?

Vrací se dobrosrdečný ředitel Dlahu, objímá obě dívky a rozkládá ohromnou mapu. Chce jim předložit svůj plán se semtexem, ale Dobrý mu neustále skáče do řeči. Už je šílený a představuje si, jak všechno vyhodí do vzduchu. O to ale Dlahovi nejde, má plán ustřelit za pomoci semtexu kus hřebene nad přehradou, aby vzniklo nové koryto pro odtok vody – tím by se vše bezpečně vyřešilo. Nastane všeobecné nadšení, které zchladí ředitel – nemá zápalné šňůry, takže bude muset semtex odpálit z ruky, a to znamená – zemřít. Je s tím smířen, rozmýšlel si to celou dobu v kanceláři. Loučí se. Ale Mourková s Alenkou mají řešení – vytvoří jakousi kladku za pomoci stromu na jedné straně, ředitele zavěsí za nohy na lano, samy jej budou jistit, aby mohl odpálit semtex a přitom se zachránit. Táhnou ředitele ven.

Epilog

Po výbuchu. Vosecký vyhlíží ven dalekohledem, ale ještě není nic vidět, je mlha. Výbuch byl ale zřejmě úspěšný, všechny hodnoty klesly pod normál. Doktor jde nakrmit oživlého kocoura, dalekohled přebírá Dobrý a komentuje, co vidí, když se mlha zvedla: „Řek bych, že se Karel zašprajc v púlce. Visí hlavou dolů a holky třepou lanem, aby k nim dojel.“ Dál vidí plavající a také topící se děti ze školy v přírodě.

Pánové se tam půjdou podívat, ale nejdřív se musejí osprchovat, aby nedělali ostudu. „Oba odchází. Zhasíná světlo. (Kocour) Micura si rozvážně obouvá holinky, bere zbytek mléka v kastrolku a jde s ním ven, za děvčaty.“ Z dálky je slyšet hlas volajícího a pak dávícího, topícího se ředitele. „Velín zhasne a vtípky z koupelny jsou přehlušeny tekoucí vodou.“

Text hry *Přehrada* vyšel v edici Současná česká hra v nakladatelství Větrné mlýny Brno (www.vetrnemlyny.cz) jako 8. svazek ročníku 2004. Z tohoto svazku byly také čerpány informace o autorovi.

Připravila **Pavlaína Morávková**